

Doc. ANTE KVESIĆ

Docent ANTE KVESIĆ

Ljubuški

Listopad 2005.

Razgovor je snimljen, snimke se vode pod oznakom

DS220017

626 KB

trajanje 2:36

DS220018

1,87 MB

trajanje 8:02

DS220019

3,45 MB

trajanje 14:46

DS220020

938 KB

trajanje 3:55

Razgovor je vođen u Mostaru

Dobar dan doktore Kvesiću. Razgovarat ćemo za potrebe obrane generala Praljka protiv kojeg se pred Međunarodnim kaznenim sudom u Den Haagu vodi kazneni postupak. Molit ću Vas da o Vašim osobnim saznanjima koje imate za vrijeme 1992., 1993. godina kažete podatke istinito i prema Vašem najboljem znanju i sjećanju i da nam naglasite kada se radi o podacima za koje ste čuli, a nemate osobnih saznanja nego ste o njima saznali. Prije početka razgovora zamoliti ću Vas da kažete Vaše ime i prezime, godinu rođenja, ime oca, mjesto stanovanja, profesiju i nacionalnost.

Dobar dan, ja Vas pozdravljam. Ja sam docent Ante Kvesić, dječji kirurg, ravnatelj KB Mostar. Rođen sam 26.05.1962. u Gornjim Mamićima, općina Široki Brijeg. Po nacionalnosti sam Hrvat. U Mostar, mostarsku bolnicu sam došao 29.10.1992. godine za zapovjednika Regionalne ratne bolnice Mostar po zapovijedi dr. Ivana Bagarića načelnika sanitetskog stožera u to vrijeme. Kada sam došao u bolnicu našao sam 385 zaposlenih djelatnika. Nacionalni sastav Vam ne mogu reći u ovom momentu po procentu, ali sam siguran da je bilo najmanje Hrvata. Ono što mogu odgovorno kazati, znači ostao sam do kraja rata zapovjednik bolnice i poslije toga kao predsjednik Upravnog vijeća nakon 1994. kada je bolnica proglašena KB u osnivanju čiji sam jedan od inicijatora, dakle nikada ni jednom djelatniku nisam dao otkaz osim onih koji su sami napustili radno mjesto i to naravno u paketu onaj dan kada smo pisali rješenja o otkazu, u paketu su bili i Hrvati i Muslimani i Srbi, ljudi koji su napustila svoja radna mjesta i otišli iz ovih i onih razloga na druge strane. U bolnici je dakle cijelo vrijeme rata radio određeni broj Muslimana, ja Vam točan broj ne znam ali evidencija naravno postoji tako da to možemo u svakom momentu dokazati. Dakle, svi ti ljudi su ostali raditi i iza rata i rade i dan danas, osim onih koji...

Dobro stali smo kod osoba koje su radile...

Doc. ANTE KVESIĆ

Ovdje ima jedan spisak od 01.01.1994. za koji naravno u svakom momentu možemo adekvatno i dokazati da su svi ti ljudi bili cijeli rat kod nas i radili, npr. dr Hadžimerović, dr. Fazlibegović, na internom su radili cijeli rat, rade i dan danas. Onda, Senada Udovičić na ginekologiji, cijeli rat i sada radi, Tanović isto tako cijeli rat je radio i radi i danas, Majda Blagojević isto tako, Meliha Čeramida na fizijatriji je bila cijeli rat i danas radi, ne znam ima ih ovdje Franjak, Đulić i tako dalje. Ja ih imam ovdje 50- ak na slučajnom spisku, dakle ljudi su radili cijeli rat, rade i dan danas. Dr. Zlatko Kažinić je bio šef nefrologije i dijalize pred rat, kroz rat, i dan danas, još uvijek je šef. Dakle definitivno ponavljam ti ljudi su imali isti tretman, odnosno bili su djelatnici ratne bolnice koja je usput bila i ratna i civilna. Nama kroz cijeli rat je radila i kirurgija i interno, pedijatrija, dječji odjel, ginekologija, fizijatrija, psihijatrija je radila cijeli rat kao i svaki drugi odjel s tim da smo na psihijatriji imali problema sasvim druge prirode, dakle mi smo ostali bez lokaliteta Domanovići, pa su nam pacijenti bili neadekvatno smješteni pa smo ih držali u jednoj baraci na Bijelom Brijegu miješano Muslimane, Srbe, Hrvate, Cigane itd., tko je god došao. Sa psihijatrijskim pacijentima njih smo, uvjetno kazano i pod navodnicima, ne želim da se krivo interpretira, ali izvodili smo ih u Italiju, u Hrvatsku, jer smo imali zbilja problem veliki sa tim ljudima. Dakle, kroz našu bolnicu, to je vidljivo iz protokola koji sam ja već dao u haški sud, ovjeren protokol, istinit iz tog perioda rata, dakle nacionalni sastav pacijenata ne postoji, postoji samo svi oni koji su došli ranjeni su bili tretirani u našoj bolnici i mnogi od njih su prebačeni u splitsku bolnicu i ponovno bez ključa, evo ja sad napamet govorim ali to možemo provjeriti da je sigurno bilo i Srba i Muslimana koji su prebačeni zajedno kao i Mate i Ante u Split na daljnje liječenje i nije se nikada ni splitska bolnica ih nije tretirala drugačije nego kao normalne ranjenike kojima je trebala stručna medicinska pomoć. Definitivno tvrdim i ja to naglas govorim i mogu

uvijek pred bilo kakvim auditorijem kazat da nije bilo podjele na pacijente ove i one prirode nego na one koji su trebali pomoć i koji nisu trebali pomoć. S obzirom da je to bio ratni period znam jednu stvar pouzdano, cijeli rat su pacijenti na dijalizi bili svi oni koji su i prije rata tretirani na dijalizi, dakle i s lijeve obale od Jablanice na niže i još uvijek i dan danas dolaze i čak danas imamo u zadnje vrijeme nam dolaze iz Konjica, sad su administrativno financijski razlozi, ali jednostavno bolnica je bila otvorena i to je na ponos svih nas djelatnika, bila je otvorena za sve koji su trebali takvu pomoć. Ono što je istina da je u to vrijeme strašno teško bilo biti djelatnik i pacijent bolnice jer su padale granate na sve strane, pogađana je bolnica i od ovih i od onih, sada da ja ne upirem prstom, ne znam čija je granata ali znam da je pogađana bolnica, znam da smo mijenjali stakla nekoliko puta, da nema objekta koji nije pogađan od operacione sale do nove zgrade u kojoj uopće nije bilo pacijenata, to je tako bilo vrijeme, što sad !

Da. Recite suradnja sa bolnicom na istočnoj strani, doktorima na istočnoj strani je li postojala, jeste li imali kontakte, jeste li... ?

Gledajte, Vi znate i oni koji ne znaju da je crta, bojišnica bila po sred grada. Prema tome ona bolnica na lijevoj obali, Južni Logor, kako to zovu u Mostaru lokalno, dakle to je bio dio Doma zdravlja koji su oni u uvjetima kakvi jesu bili napravili ratnu bolnicu isto tako kao što smo mi ratnu iskombinirali na ovoj desnoj strani. Dakle, bilo je vrlo teško fizički komunicirati. Ali ja jednu stvar znam i tvrdim odgovorno, dakle mi doktori smo uvijek imali komunikaciju i nismo nikada prekinuli tu komunikaciju. Kada je trebalo nama, kada nam se je kvarila sterilizacija sterilizirali smo u toj bolnici. Kada je njima bilo što trebalo od posudbe aparata do sanitetskog materijala i lijekova oni su to mogli dobiti i dobivali su, to je vidljivo iz naših protokola iz 1992. i 1993. godine. Dakle,

1993. nakon sukoba Muslimana i Hrvata mi smo jedni drugima bili na ruci koliko smo mogli i koliko samo trebali jedne druge.

A Vi znate da je postojao zatočenički centar, odnosno nazovimo vojno istražni zatvor Heliodrom !?

Da.

Gdje su bili zatvoreni muškarci Muslimani, danas Bošnjaci, imate li neka saznanja je li tamo bio neki zdravstveni centar, sanitet ili kako bismo to nazvali, je li tamo nešto radilo, je li bilo moguće pružati pomoć tamo ?

Gledajte, ja se jako dobro sjećam toga jutra kada je počeo sukob. Nadam se da nikada više nitko neće doživjeti takav sukob, ali eto bio je, taj dan ja osobno sam znao da je nekoliko naših doktora pokupljeno ovdje, ondje, do dolaska na posao, stvarno ne znam detalje kako se to događalo, ali znam da ih je bilo na Heliodromu. U to vrijeme je bilo nekoliko djelatnika iz moje bolnice to jutro otišlo dolje, recimo dr Kulušić, koji je bio Srbin, onda jedan naš inženjer koji se prezivao Hajdarević, ono što ja znam, i dr Rebac, moj pomoćnik i Mate Čujić, koji je vodio inženjering su osobno sa mojim autom otišli to jutro i vratili te ljude nazad u bolnicu. Bilo ih je još ali ne mogu, za ova dva sam siguran, s mojim autom ih je dr Rebac...

Oni su vraćeni, samo da još jedanput ime.

Inženjer Hajdarević i dr Đorđe Kulušić. Za njih znam pouzdano, s mojim autom su dovezeni. Bilo je još koje je dr Rebac osobno išao u Dretelj i doveo na posao,

natrag u bolnicu. Zatim znam da je bila dolje ambulanta HVO-a koja je postavljena...

Rekli ste Dretelj ili Heliodrom ?

Heliodrom. Dr Stranjak je bio načelnik ambulante dolje i dolazio je kod nas, u našu bolnicu u skladište centralno i uzimao što mu je trebalo za ambulantu.

Znači ta ambulanta je normalno dobivala sve što je trebala da bi mogla pružati pomoć !?

Apsolutno. U sklopu bolnice na Bijelom Brijegu je bilo centralno skladište lijekova i sanitetskog materijala pod rukovođenjem sanitetskog stožera, dakle dr Ivan Bagarić je bio na poziciji. To skladište je koristio onaj tko je trebao. Dobivao se spisak i farmaceuti bi razložili, posložili, došli bi s autom i potovarili bi. Vozilo se svugdje gdje je trebalo uistinu bez ikakvih granica.

To znači da je taj sanitetski odjel ili kako se to zove sanitetski... ?

Ambulanta sanitetska. Ambulanta sanitetska je funkcionirala od prvog dana, dakle dr Ivan Bagarić je osobno otišao, to znam jer sam bio svjedok tih događanja i isti dan je formirao ambulantu u Dretelju i dr Mirsad Stranjak.

U Dretelju ili Heliodromu ?

U Dretelju je bio dr Stranjak, ambulanta je dole. Na Heliodromu ne znam tko je bio, bila je ambulanta i na Heliodromu ali ne mogu Vam sada reći ime doktora, ali se to može naravno provjeriti. Dakle, dr Mirsad Stranjak je vodio ambulantu

od prvog dana i bio je od dr Bagarića imenovan kao načelnik ambulante. I ta ambulanta je radila dugo, koliko znam da je dr Stranjak to i iznio jer je bio kao svjedok u Haagu.

Dakle, ali imate i saznanja da je i na Heliodromu bila ambulanta ?

Da. Samo ne mogu Vam sada reći tko je vodio, ali sam siguran da je bila.

Da li je bolnica vršila nadzor nad radom ambulante ili netko drugi ?

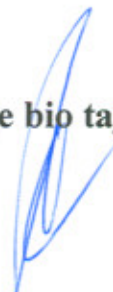
Te ambulante po terenu je nadzirao sanitetski stožer na čelu sa dr...

U organizacionom smislu su oni bili paralelna služba...

Dakle, nije bilo problema da se dobiju lijekovi...

Ja sam kao zapovjednik bolnice organizirao i vodio, koordinirao rad unutar bolnice i bolničkih odjela. Ne znam koliko znadete ali bolnica ratna je u to vrijeme Regionalna ratna bolnica, tako je bilo njeno službeno ime, je imala Bijeli Brijeg gdje je bilo interno, pedijatrija i kirurška ratna bolnica ispod odjela radiologije, nuklearna medicina, radiologija, laboratorij je to funkcionirao na Bijelom Brijegu, dio psihijatrije i dijaliza su bili cijeli rat gore. U krugu u gradu je bila druga lokacija kirurgije ratne, dakle tadašnja kirurgija, ginekologija, fizijatrija, u staroj bolnici je bila administracija, bilo je očno, ušno, kožni odjel, psihijatrija i neurologija i u Liska ulici je bio dispanzer za plućne bolesnike, zarazni odjel i patologija tadašnja kakva je bila.

Je li to ovaj Dom zdravlja ? Na to mislite ili na drugoj poziciji je bio taj ?

Na drugoj poziciji iza Rektorata, Sveučilišta s desne strane.

A iza Rektorata ?

Da, a ispod dole niže je Dom zdravlja, koji je bio, dr Ante Musa je vodio Dom Zdravlja, on je bio zasebna cjelina. U to vrijeme smo funkcionirali zapravo zajedno i Dom zdravlja je bio u sklopu regionalne ratne bolnice, u to vrijeme. Dom zdravlja Mostar, naravno, kojeg je vodio dr Ante Musa kao moj pomoćnik u to vrijeme. Odnosno prije njega je vodio doktor stomatolog, i sada radi dole ali ovog momenta se ne mogu sjetiti imena.

Dobro. Sad bih Vas još pitala koliko znate o Jablanici, bolnici u Jablanici ?

Pa bolnica u Jablanici, zapravo pred rat nije bila bolnica u Jablanici, to je bila naša isturena jedinica, da tako kažem u koju je išla kirurška ekipa od početka rata i mijenjali su se doktori, ja znam za nekoliko doktora koji su bili i prije mene koji su išli, prije mog dolaska u Mostar dr Rebac je išao sa kirurškom ekipom, dr Antunović pokojni. Toga dana kada je počeo sukob Muslimana i Hrvata je na terenu u Jablanici iz naše bolnice, dakle Regionalne ratne bolnice s desne obale išao dr Hajdarević sa svojom ekipom kirurškom, gore ga je zatekao sukob i on je ostao gore iza toga dugo, jedno vrijeme je komunicirao s nama, poslije je komunicirao sa bolnicom na lijevoj obali, ali je ostao cijeli rat gore i bio je usput kazano jedan izvrstan kirurg koji je na isti način, evo ja sam imao gore dva prijatelja koji su gore bili zarobljeni kao vojnici HVO-a i on ih je vodio, tretirao, ja znam da su mu doživotno zahvalni i obitelji. Vrlo dragi gost je u Širokom Brijegu dr Hajdarević zbog svog rada u Jablanici u to vrijeme.

Da li je dr Hajdarević Musliman ili Hrvat ?

Dr Hajdarević je Musliman. I sada radi još uvijek kao kirurg u bolnici na lijevoj obali. I prijatelji smo naravno ostali.

Recite mi ovo kada govorimo o ranjenicima, odnosno o bolesnicima koji dolaze u bolnicu, dakle nisu samo ranjenici nego budu i bolesnici ?

Da.

Jeste li ikada Vi osobno zabranili da se ne može primiti u bolnicu Bošnjak, odnosno Musliman, Srbin ili netko drugi nego da se mogu samo Hrvati primiti?

Dakle, apsolutno moj stav i siguran sam stav svih djelatnika bolnice je bio da u bolnicu ulaze oni koji trebaju medicinsku pomoć i nikada, apsolutno nikada, ponavljam, nije bio drugačiji tretman, barem ja nemam saznanja prema pacijentima bilo koje druge nacionalnosti, vjere, vjeroispovijesti. Ja mogu samo kazati, imam i svjedoke da sam ja, recimo u to vrijeme je uvjet za odlazak u Split trebalo je imati domovnicu da bi prešli preko granice, ja imam nekoliko primjera gdje sam švercao ljude jer nisu imali domovnicu, vozio sam ih u Split, odnosno moj vozač ih je vozio mojim autom u Split na liječenje. Imam svjedoke, upravo te ljude koji su voženi s mojim autom osobno. Švercali smo ih jer nisu imali domovnicu, a išli su u Split na liječenje, na porod recimo, sestra koja i dan danas radi kod nas na kirurgiji, živa je i zdrava.

Dakle nikada nije niti Vi, niti je ikada do Vas došlo da je bilo koji drugi liječnik ili medicinsko osoblje odbilo pružiti pomoć nekom ranjeniku ili bolesniku zato što nije...?

Ja osobno sigurno nisam i nemam saznanja niti sam imao pritužbu. Vi znate da uvijek se ljudi žale na doktore, na ove, na one razloge, ima u svemu tome istine, sve one paramedicinske i medicinske gluposti koje se uvijek provlače kroz to, ali definitivno kao stav i kao nešto tvrdim da se nikada nije dogodilo. Uostalom protokoli naši koji u tu i mogu se uvijek provjeriti jasno kažu, dakle ime i prezime se ne daju sakriti.

To su oni protokoli koje ste već dali obrani, to je ona knjiga ?

To su bili protokoli ratne kirurgije, o ranjenima i liječenima na kirurgiji, ali isto tako postoje protokoli na svim drugim odjelima. Kao recimo, dijaliza. Bilo gdje. Definitivno su svi uvijek liječeni u našoj bolnici.

Radi verifikacije ove protokole iz kirurgije koje obrana ima, to ste Vi dali obrani i to je autentični protokol bolnice za vrijeme 1992., 1993. godine ?

Tako je.

Također smo govorili o tome i možemo očekivati od Vas i spisak osoba koje su 1993. godine bile zaposlene u... ?

Apsolutno, apsolutno. I 1992. i 1993.

Nama je period 1992., 1993. interesantan.

Tu imamo platne liste. Svakoga mjeseca.

Tako je.

Ako treba može se dobiti i mjesec za mjesec.

Jer mi imamo ovdje 1994., vidim da ovdje piše 1994. Nama je interesantno da vidimo što je bilo 1992., 1993.

Ovaj spisak je, ne znam s kojom namjerom je došao da Vas, ali je točan. Isto tako imamo i mjesece prije, pa svaki mjesec prije. Skoro sam siguran je 99 % ljudi na istim spiskovima.

Bolnica je bila u gradu, de facto je bila na liniji, da tako kažemo, sami ste rekli da ste imali pogodaka ?

Da. Tri naša kruga su u jednom momentu bila manje od 200 metara od prve crte, dakle one čuvene Šantićeve ulice i Bulevara. Dom zdravlja koji je bio u sklopu regionalne ratne bolnice je bio doslovno na prvoj crti.

A jeste li imali kontakta sa drugim ratnim bolnicama u Hercegovini ili BiH ?

Gledajte, mi smo imali kontakte sa svima i primali smo pacijente od svih koji su ih upućivali nama, mi smo osim toga slali ekipe gdje god je to trebalo, recimo za vrijeme djelovanja po Kupresu, u Rami, u Novu Bilu, Žepče, u najtežim danima naša ekipa je bila u Žepču, znači gdje god je trebalo. Doktori su išli bez granica.

Dakle možemo rezimirati sad ovaj naš razgovor sa zaključkom: Nitko nije otpušten zato što nije Hrvat ?

Apsolutno !

Nikome nije odbijena pomoć zato što nije Hrvat ?

Apsolutno !

Nikome nije odbijen tretman odgovarajući ?

Apsolutno točno i odgovorno tvrdim !

Lijekovi su bili davani jednako svima jednake kvalitete ?

Što smo imali to smo dijelili.

Ako su išli i na, nismo o tome govorili, jeste li na lijevu obalu slali, je li se sjećate da ste na lijevu obalu slali lijekove, sanitetski materijal i tako ?

Ja znam da nekoliko puta sigurno, znadem da je dr Ivo Ćurić koordinirao te aktivnosti i znam da je tovario osobno te lijekove i vozio ih tamo sa našim autom.

Da li Vam je ikada itko rekao da ne možete surađivati sa bolnicom na istočnoj strani, odnosno sa bošnjačkom stranom ?

Ma apsolutno nije. Dakle, bolnica je imala samo jednu namjenu da pomogne ljudima kojima treba i sve smo imali otvoreno s te strane bez ikakvih intervencija bilo kada. Mene često pitaju za, dakle nacionalni sastav bolnice je takav danas kakav jeste, ima znatno više Hrvata, to je i razumljivo, bila je takva situacija, oni su formirali bolnicu tamo, otišli su za, uvjetno da kažemo, za svojim narodom, mi smo ostali ovdje, popunjavali tu bolnicu, davali natječaje za specijalizaciju i zapošljavali od onoga što je bilo na tržištu. Ja recimo Vama mogu kazati da smo 1993. dali specijalizaciju, to znam jer je moj kolega, radimo skupa, dr Dino 1993. dobio specijalizaciju u bolnici na desnoj obali, dakle u tijeku najvećeg rata sa Muslimanima, zajedno kada i ja, na isti dan, jer sam ja određivao spisak, je dobio specijalizaciju na neurologiji . Čovjek koji radi i dan danas, jedino on voli tuđe žene, to mu je problem. Dakle, svi ljudi, ponavljam, svi ljudi koji su radila tada rade i danas,osim što su otišli u mirovinu.

Imate li možda sjećanja da bi možda nekada vojnici ili pripadnici HVO-a dolazili i izbacivali ranjenike iz bolnice ?

Ja sam jedan put bio svjedok jednog incidenta gdje su došli vojnici sa prve crte koji su bili vjerojatno revoltirani jer netko od njih je poginuo, pa su pucali u operacionoj Sali. Naši vojnici, uvjetno kazano HVO pucali su u sali na Bijelom Brijegu. Nisam siguran kakav je bio pacijent, ali znam da je bilo 5 doktora, da su umrli od straha i evo to je srećom završilo bez dodatnih posljedica. Pucali su vojnici HVO-a u operacionoj sali na Bijelom Brijegu, ne znam tko je bio pacijent, to bi se čak moglo, nije uopće to bilo važno, došli su pijani s crte, netko je tada poginuo tko je bio s njima vezan. Bilo je ružno vrijeme, mučljivo.

Jeste li zvali tada VP ? Kako se to riješilo ?

Naravno da smo zvali.

Je li bio postupak ?

Postupak i ti ljudi su koliko znam i kažnjeni, ja sam jednog od njih osobno poznao, znam da je izbačen iz postrojbe. To je bilo 1993. godine. Dakle, dr Božo Ljubić koji je poslije bio i federalni ministar bio je u Sali taj dan, ne znam još, možda bih se i mogao sjetiti, ali došli su ljudi, naši HVO vojnici pucali u našoj operativnoj sali. Ne mogu kazati da nije bilo gluposti, jasno da ih je bilo, bilo je vrijeme kada vjerojatno nitko nije kontrolirao situaciju ni uz najbolju volju.

Ali se i reagiralo onda ?

Pa, koliko smo mogli. Reagirali smo i službeno i neslužbeno. Ništa se stravično nije dogodilo osim straha, ali to je jedna situacija koju čovjek, ja osobno ju neću nikada zaboraviti, ali je...

Da ih je bilo više, vi biste se sjećali i tih drugih !? Očito to nije redovno stanje bilo ?

Ja ne znam za druge. Za ovu sam bio svjedok. Ne znam što da Vam kažem. Tko je doživio rat taj je vjerojatno vidio svašta, ali pazite, uzmite da je u našu bolnicu došlo 7 tisuća ranjenih ljudi.

7 tisuća je bilo !?

Da su i za svakog od njih je došao netko, pa je revoltiran, pa je pijan, što ja znam, rat je, stres je, psihoza je. Ružno je to bilo ali mi smo pokušali u svemu tome izvući maksimum, pokušali smo ostati u skladu sa Hipokratovom zakletvom i ja osobno sam ponosan na to vrijeme jer mislim da ništa više nisam mogao napraviti. Recimo kad bi se, ne daj Bože to ponovilo, i kada bih ja bio u istoj prilici, ja ne znam što bih sam kod sebe promijenio i kod ovih ljudi koji su zajedno sa mnom radili. Pokušali smo napraviti maksimum.

Od tog 7 tisuća, brojke 7 tisuća...?

Bilo je i težih i lakših, bilo je ambulantno obrađenih, bilo je puno onih koji smo mi ovdje primarno zbrinuli pa spremili za Split. Dakle, mi smo imali mogućnosti jako male. Ja ponavljam, u to vrijeme smo preživljavali od donacija, i lijekova i sanitetskog materijala. ako Vam kažem da smo i hrane dobivali, nismo imali nekoliko mjeseci plaću nikakvu, onda prva je bila, više se ne sjećam 100 DEM.

Znači, svi niste imali plaću ? Niste radili razliku prema zaposlenima ?

Ma da, ja nisam imao plaću kao zapovjednik, pa onda tako ni iza mene svi. I jedan dan znam da smo odnekud dobili nešto novaca pa smo to podijelili onako ručno, ručna podjela plaće itd. Kažem bilo je to kiselo vrijeme. Pazite, mi imamo u ratu 5 doktora poginulih, odnosno 5 djelatnika bolnice, nisu samo doktori i 35 ranjenih djelatnika bolnice. Mislim da taj podatak dovoljno govori kakva je bila situacija u bolnici, oko bolnice. Prijeći sa Bijelog Brijega do kirurgije u gradu je bilo hazard pravi, uistinu hazard. Ja sam doživio da je granata pogodila u kuću iznad mog auta i da me je okrenulo, pošao sam naprijed, a otišao nazad. Zbilja svačega sam doživio, svi koji su bili u to vrijeme, pa mislim da nisu baš bez stresa.

Normalno, to je bila borba u gradu, nije to redovno stanje.

Daleko od redovnog, to je bilo užas.

Docent Kvesić hvala Vam najljepša na razgovoru.

Molim.

Nastavljeno odmah. Molila bih Vas još samo jedan podatak. Vi ste dobivali lijekove iz donacija, je li tako ?

Da.

Kakva je bila, kakvi su to bili lijekovi ? Jesu to bili dobri lijekovi, mislim dobri lijekovi, lijek je lijek, ali je li to bilo sa rokom trajanja, bez roka trajanja, jeste li negdje odlagali, jeste li imali kakvih problema s tim ?

Dakle, definitivno bolnica ne bi mogla funkcionirati u to vrijeme da nije bilo donacija. Dobivali smo prekrasnih lijekova, to je bila fantazija, i antibiotike, pa skoro imali smo priliku i narudžbe iz Amerike, iz Kanade. Na primjer jedan interesantan podatak igrač Halihodžić je iz Francuske doveo s Merhametom cijeli konvoj lijekova 10-ak kamiona, pola ih je ostavio ovdje, pola ih je odveo na onu obalu. To je bila negdje 1993. , da li je počeo sukob nisam siguran. Čak mislim da je, iza toga da je to bilo, to se može provjeriti. 10 kamiona je bilo od Merhameta smo dobili na Bijeli Brijeg i na lijevu obalu. Pet tamo, pet ovamo. Čisto kao jedan primjer, Halihodžić tadašnji trener u Francuskoj, bivši reprezentativac Jugoslavije. Naravno o donacijama uvijek postoje ljudi koji

zlorabe. Mi smo dobivali lijekove sa prošlim rokom trajanja, jedan podatak da smo dobili otopine iz 1950. godine, ne moram ništa više kazati. Mi smo čak imali problem, tisak ovdašnji je to pratio godinama. Mi smo imali 600 bačava starih lijekova, mi smo ih odložili u bačve, s kojima nismo imali što napraviti jer nismo imali spalionice. Oni su godinama gore stajali i postali ekološki problem broj 1 u gradu. Mi smo ih prošle godine doslovno izvezli, to nas je koštalo poprilično novca, izvezli preko jedne firme na jednom javnom natječaju i otišli su u spalionicu negdje vani, mislim da je Njemačka, ali nisam siguran. Mediji su to pratili debelo, bili su složeni neadekvatno, bilo je jasno, ljudi su prali porez, što li su sve radili i toga je bilo jako puno. Mi imamo statistiku 600 bačava od 200 kg, oni su nas koštali. To ne umanjuje pomoć koju smo dobivali od raznih institucija iz cijele Europe, Amerike. Koristim ovu priliku i još jedan put se zahvaljujem tim ljudima jer ne bi bolnica u to vrijeme funkcionirala, mi nismo imali nikakvih uvjeta, isključivo smo funkcionirali donacijama. Skoro 2 godine tako.

A da li ste i Vi davali na istočnu stranu kada ste dobivali donacije ?

Jesam. Ja sam već spomenuo, naše centralno skladište je bilo otvoreno za svih koji su došli u njega.

Znači da su doktori sa istočne strane mogli doći do skladišta ?

Ja Vas uvjeravam da su i dolazili, da to postoji i u pismenom tragu, da se to i može provjeriti. Dr Ćurića možete oko toga, znaju ga kako je pedantan, siguran sam da on to ima zapisano sve.

Dr Ćurić ?

Da. On je bio u Haagu, mislim da je to pitanje on predstavio tamo kao činjenicu.

Dobro, znači niste za sebe zadržavali donaciju nego ste i davali kolegama bez obzira gdje su se nalazili ako im je trebalo ?

Ja Vam mogu reći jednu stvar u ime svih zdravstvenih djelatnika, ne samo Hrvata, da su svi ljudi razmišljali kao zdravstveni djelatnici onda ne bismo sve ono ni prošli. Dakle, mi smo pokušali surađivati sa drugima koliko smo god mogli i to se događalo uvijek.

To Vam je Hipokrat naredio da tako bude !

Pa valjda to odredi čovjek prije nego što krene u medicinu, da će se u tom skladu ponašati.

Tako je.

Listopad 2005. godine, Ljubuški

IZJAVA

Ja, nize potpisani **dr. Ante Kvesic**, izjavljujem da sam u listopadu 2005.g, svojom voljom, obrani generala Praljka, dao izjavu o dogadjajima u kojima sam sudjelovao, a vezani su uz ratna zbivanja u Bosni i Hercegovini (1991-1994). Pristajem da moja izjava bude koristena u postupku pred Medjunarodnim kaznenim sudom za bivsu Jugoslaviju i da bude objavljena. Spreman sam svjedociti u postupku koji se vodi pred MKSJ protiv generala Slobodana Praljka u predmetu Tuziteljstvo protiv *Prlic et al.*

Izjavljujem da sam prije davanja izjave obrani generala Praljka, upozoren da moram govoriti istinu i da neistinita izjava predstavlja kazneno djelo po Kaznenom zakonu Federacije Bosne i Hercegovine, Kaznenom zakonu Bosne i Hercegovine i po pravilima MKSJ.

Izjavljujem da sam upozorenja razumio i da je sve sto sam u izjavi naveo istinito i točno, po mojem najboljem znanju i sjećanju.

Izjavu sam pažljivo pročitao i ona u cijelosti odgovara onome što sam izjavio. Vlastoručno sam, prilikom citanja izjave, ispravio pogreske nastale u pisanju izjave. Vlastoručno sam pisani tekst izjave potpisao.

U Mostaru

